

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Дацов

Членове: Димитър Фикийн
Светла Букова

при участието на секретаря Радиана Д. Андреева
в присъствието на прокурора А. Ат. П.
като разгледа докладваното от Пламен Дацов Наказателно дело за
възобновяване № 20231000600101 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава Тридесет и трета от НПК и е образувано по искане на осъдения Т. Е. В. чрез неговия адвокат П.П. от АК-Монтана, за възобновяване на наказателното производство по НОХД№175/2020 г. по описа на Районен съд - Лом.

Правното основание е чл.424, ал.3 вр. ал.1 от НПК и чл.422, ал.1 т.5 НПК вр. чл.348, ал.1, т.1,2 и 3 НПК.

В хода на съдебните прения пред САС защитниците – адв.П. и адв.П. поддържат искането.

Осъденият също поддържа искането.

Представителят на САП предлага искането да бъде оставено без уважение, тъй като не са налице основанията предвидени в закона за възобновяване на въпросното дело.

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си, намери следното:

Искането за възобновяване е допустимо и има за предмет акт по чл. 419, ал. 1 от НПК.

Разгледано по същество е неоснователно, като мотивите на настоящия състав за това

са следните:

Производството по НОХД№175/2020г. е приключило с Присъда №260012/05.05.2022г. на IV състав на Районен съд – гр.Лом, с която осъденият Т. Е. В. е признат за виновен в извършено престъпление по чл.131А, пр. последно вр. чл.131, ал.1, т.4, пр. последно вр. чл.129, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.130, ал.2 НК като му е определено наказание от 5 години и три месеца „лишаване от свобода“, при „строг“ режим на изтърпяване. Съдът се е произнесъл и за разноските по делото.

Окръжен съд – Монтана с Решение №89/18.10.2022г. по ВНОХД №134/22г. е потвърдил присъдата изцяло.

По депозираните възражения и искания на осъдения и неговите защитници:

Сочи се, че **съществените процесуални нарушения** са свързани с това, че съдът не е дал вяра на едни свидетели за сметка на други като в допълнение е игнорирал разминаванията в част от тях. Твърди се и, че съдилищата не са кредитирали една група от свидетелите с единствения мотив, че са роднини на подсъдимия или че не са били очевидци на случващото се.

Така посоченото от защитниците, подкрепено от тях и в хода на съдебните прения реално представлява възражение от тяхна страна свързано с **липса на мотиви** по отношение на анализа по доказателствата.

Едни такива твърдения са голословни като следва да се посочи, че не само първата и втората инстанция са дали отговор на това защо не кредитират втората група от свидетели, но районният съд (видно от неговите мотиви на л.210-211) много детайлно обяснява какви са аргументите му за това като по никакъв начин не се ограничава само с предубедеността на свидетелите и липса на пряка очевидност, но като допълнителен довод отбелязва съществуващите противоречия между техните сведения и тези на другите две групи, противоречията, които се наблюдават не само в техните собствени показания, но и съществуващите такива между отделните лица в тази група и тези, които са дали на досъдебното производство и в съдебната фаза. В допълнение първият съд констатира и, че съществуват противоречия между показанията на тази група от свидетелите и другите доказателства по делото, като това например, че липсват увреждания по В., за разлика от другите две групи свидетели, при които от досъдебното производство до съдебната фаза се констатира една праволинейност, непротиворечивост и синхрон с останалите писмени доказателства и назначените по делото експертизи.

На следващо място, следва да се отчете и изключително подробния цялостен анализ на всички доказателства от районния съд, където много последователно, обосновано и подкрепено с наличните доказателства е обсъдена цялата доказателствена съвкупност.

Освен това първият съд е провел и много прецизно съдебно следствие, като е

реализирал множество очни ставки, които допълнително са спомогнали за разграничение на онези гласни доказателствени средства, които следва да бъдат кредитирани и кои не.

Всичко гореизложено отново с подробен анализ и мотивировка е било възприето от окръжния съд като въззивна инстанция.

С оглед на това не може да се приеме искането от страна осъдения и защитниците му за неправилен, непълен анализ на доказателствата по дело или липсата на мотиви. Следва да се има предвид, че изискването за мотивиране на съдебните актове е установено в чл.121, ал. 4 от Конституцията на Република България. Мотивирането на вътрешното съдийско убеждение е важна гаранция за правото на справедлив процес по чл.6 ЕКПЧ в този смисъл са Решенията *Salov v. Ukraine*, 65518/01, 6 септември 2005 г., *Boldea v. Romania*, 19997/02, 15 февруари 2007 г. За да бъде качествен, съдебният акт трябва да се възприема от страните, а и от обществото, като ефективно приложим резултат от точна оценка на фактите и правилно прилагане на законовите правила в справедлив процес.

От друга страна, факт е, че недостатъчните, непълните и неясни мотиви на първоинстанционния съд пречат на второинстанционния да изпълни своята контролна функция - в този смисъл е и ППВС №1-53. В мотивите на присъдата съдът трябва да изложи кои обстоятелства приема за установени, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение. Или казано по друг начин, мотивите трябва да дадат представа за констатациите на съда относно релевантните към предмета на доказване факти и тяхната правна квалификация - Р. 808-1933-III. Именно поради тази причина присъдата трябва да бъде мотивирана по начин да може да се вижда, че наистина са били надлежно обсъдени всички доказателства по делото и да може да се провери правилността на направените въз основа на тях фактически и правни изводи - Р.92-1938-II, Р. 1135-1933-II.

В чл.305, ал.3 НПК по общ начин е установено какво трябва да бъде съдържанието на мотивите на присъдата. Именно поради това там трябва да се разгледат поотделно всички въпроси по чл.301 НПК, с разликата, че трябва да се обосноват взетите решения, като се изложат съображения и се даде отговор по становищата на страните по фактите (включително и относно допустимостта и достоверността на доказателствата) и правото.

В процесния случай в съдебните актове горесцитираните критерии и стандарти са спазени изцяло от съдилищата. Всичко онова, което е било налице в доказателствената маса е взето предвид от решаващия и въззивния съд.

В допълнение първият и окръжният съд като втора – първа инстанция детайлно са отговорили на всяко едно от възраженията на осъдения и защитата.

Сочи се и, че е налице съществено процесуално нарушение допуснато от окръжния съд, тъй като имало разминаване между мотиви и диспозитив, тъй като в обосновката съдът е приел, че е налице съществено деяние по 131, ал.1, т.4 НК, а в диспозитива си е потвърдил изцяло приетото от първия съд чл.131А пр. последно НК във вр. с останалите норми на обвинението.

И с това възражение САС няма как да се съгласи, тъй като видно от решението на въззивния съд не се наблюдава каквото й да е разминаване. Това, за което се отбелязва от защитата, е извадено от контекста на мотивите на атакуваното решение. На стр.2 от същото окръжният съд е отбелязал, че от обективна и субективна страна В. е осъществил състава на престъплението по чл.131, ал.1, т.4 вр. чл.129, ал.2 вр. ал.1 вр. чл.130, ал.2 НК, което е основната квалификация по повдигнатото обвинение, докато на л.7 от същия съдебен акт, вече коментира и квалифицирания състав на опасния рецидив, който се приема, че е налице и, че в този смисъл може да се говори, че е осъществено от обективна и субективна страна деянието по чл.131А пр. последно НК във връзка с горесцитираното деяние, което е и изрично написано.

Що се отнася до третия аргумент за наличието на съществено процесуално нарушение за това, че не било записано в обвинителния акт какъв точно е опасния рецидив, дали по чл.29, ал.1, б.а“ или б.“б“ НК и това не може да се приеме, тъй като по никакъв начин с това не е ограничено правото на защита на В. поради незнание за какво обвинение става дума, тъй като от една страна в обв. акт изрично се сочи, че става въпрос за опасен рецидив и за това е повдигнато обвинение по квалифициран състав, но от друга страна в обстоятелствената част на същия е отбелязано, че опасният рецидив е по смисъла на чл.29, ал.1, б.“а“ НК. Впоследствие съдилищата не възприемат тази квалификация и се обосновават защо е по чл.29, ал.1, б.“б“ НК, което е в техните правомощия, а и САС изцяло се солидаризира с този правен извод, което е видно и от свидетелството за съдимост на осъдения. Още повече, че в процесния случай не се изисква при така уточнената квалификация изменение на обвинението. Това, че в първоначалното привличане липсва конкретизация на чл.29 НК също не е процесуален проблем, тъй като до внасянето на обв.акт прокурорът може във всеки един момент да промяна или прецизира обвинението, включително и квалификацията.

По отношение на другото искане за **нарушение на закона визирано в чл.348, ал.1, т.1 НПК** с конкретизация, че процесното счупване на зъба касае две трети от него, а не до венеца, каквато е била практиката на ВКС за наличието на средна телесна повреда.

Настоящият състав не може да приеме това становище, тъй като от една страна и двете инстанции много подробно и мотивирано, включително със съдебна практика каквото е Постановление №3/79г. на ВС са отговорили на това възражение. САС изцяло се солидаризира с тези констатации от правна страна.Видно от изготвената СМЕ на досъдебното производство, както и от допълнително назначената от съда експертиза се установява, че става въпрос за липсата на две трети от клиничната корона, което на практика се приравнява на избиване на целия зъб. Правилно съдилищата са цитирали посоченото постановление, където ВС е приел, че под „избиване на зъб“ трябва да се разбира не само загубата, но и счупването до нивото на венеца, а в случая повече от 2/3 е равнозначно на избиването му, защото довежда до ограничаване на функциите му, които са дъвченето и говоренето каквото е процесното с горен ляв централен резец. Това се потвърждава и от вл. д-р С. в хода на съдебното производство от 11.05.2021 год.

По отношение на последното искане, свързано с **нарушение на чл.348, ал.1, т.3 НПК** САС прецени, че също следва да бъде отхвърлено.

И двете инстанции правилно са индивидуализирали наказанието като са съобrazили, че в случая липсват каквито й да са смекчаващи отговорността обстоятелства. Съдът е коментирал осъжданията на В. като характеристика свързана с високата му степен на обществена опасност и това, че става дума за опасен рецидив, което повишава обществената опасност на деянието без да е приобщено като част от отегчаващото обстоятелство, което е и правилно с оглед наличието на подобна квалификация.

От друга страна не може да се приеме и възражението на защитата, че макар и да е осъждан 6 пъти, то с оглед на това, че е налице социализация, липсва висока степен на обществена опасност на дееца, тъй като това не е подкрепено с изрични доказателства. Не може и да се приеме и това, че една средна телесна повреда не представлявала сериозно престъпление, тъй като на основата на предишните осъждания и квалификация при опасен рецидив значително се повишава обществената опасност на деянието. В този смисъл определеното наказание малко над минимума отговаря на всички изисквания залегнали в чл.36 НК. Двете инстанции са се мотивирали за това, а искането за намаляване на наказанието не е подкрепено с каквито й да са доказателства. Не са налице и предпоставките за приложение на чл.55 НК, което прави възражението за явна несправедливост за неоснователно.

По отношение на останалите възражения свързани с необоснованост, макар и облечени в твърдения за нарушение на чл.422, ал.1, т.5 НПК, САС няма как да вземе отношение, тъй като същите не са сред основанията за възобновяване поради обстоятелството, че в това производство съдът няма компетенциите да коментира по същество правилността на съответните съдебни актове. В този смисъл настоящият състав изрази своето становище по онези възражения, които имат отношение към процесното производство, а за пълнота коментира и констатираните от защитата нарушения доколкото твърденията за липса на анализ в мотивите за това обстоятелство са неоснователни.

Крайнният извод е, че не са налице предпоставките за възобновяване както и това, че не се констатира нарушение на чл.13 НПК.

Мотивиран от така изложеното VIII състав на САС, НО на основание чл.424, ал.1 НПК,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Т. Е. В., подадено чрез адв.П., за възобновяване на наказателното производство по НОХД №175/2020 година по описа на Районен съд – гр.Лом потвърдено с Решение №89/18.10.2022г. на Окръжен съд – Монтана по ВНОХД №134/2022 година.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____